

het nirwana staat op een kier

de leegte moet niet gevuld
ze heeft genoeg aan zichzelf
en aan het lopende zand

ik lig naast mijn lichaam
mijn woorden te polijsten op
gelijnd muziekpapier
op keien strijk ik de zinnen glad
soms is water zo mooi dat ik
het aanraken moet

ergens strooit een fluisterkind
zenlachjes in emmertjes wit zand
het nirwana staat
op een kier
de stilte bezoekt mij bevrijdend
en 't geluk naast 't geluk
licht op en ademt oneindigheid
tot één symfonie

hoe- het – kan – ZEN – gedachten

lichtend water staat
- beweegt niet –
verruimt de beelden
als spiegelingen en stuurt ook
grote stenen hemelwaarts
de compositie is gemaakt, het is
alsof het licht zijn schaduw verstaat

een witte adem waait een zandweg
van stille dagen
in een wereld waar
obelisk groeien zennen de dichter,
de zanger en de tuin
in elkaars aanwezigheid

stapstenen spelen tot
de weg zichzelf vindt
en verse verzen stuiven op
elke stuifmeeldraad

spiralen tekenen water
in het grind,
geluidloos opent een ginkgoblاد
zijn waaier. Ergens zoekt een partituur
een dirigent

ik droom hoe – het – kan – ZEN – gedachten
en ik drink puur geluk
vloeibaar
tijdloos
altijd

inkijk in mijn ziel

om mij niet te verliezen
drink ik de ochtend uit de nacht
en uit wat woorden
in wat ik overhoud is meer
dan je ziet

de dag vraagt en krijgt
en geeft levend water
uit mijn duim zuig ik
de rimpels op mijn hart
de geest vraagt het lichaam niet

ik lik de grens weg tussen
zijn en niet – zijn
en iets uit niets
pas na het slotakkoord heb ik
inkijk in mijn ziel

